

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2320/2019
02.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Раденко Лазић, адвокат из ..., против туженог СТР „NIS“ из Крагујевца, чији је власник ББ из ..., кога заступа Милић Милић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3554/18 од 05.03.2019. године, у седници одржаној 02.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3554/18 од 05.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 819/17 од 25.07.2018. године, исправљена решењем тог суда П1 819/17 од 17.12.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је да је незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 08.03.2017. године којим је тужилци отказан уговор о раду на основу споразума о престанку радног односа па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име материјалне штете у висини изгубљене зараде за период од 08.03.2017. године до 31.03.2018. године исплати 293.390,71 динара као и 17.887,46 динара на име законске затезне камате обрачунате на напред наведени износ до 17.05.2018. године и да јој исплати законску затезну камату на износ од 293.390,71 динара почев од 18.05.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да за рачун тужилце надлежним фондовима за период од 09.03.2017. године па до њеног враћања на рад код туженог уплати припадајуће доприносе за обавезно здравствено и пензијско осигурање обрачунате на износ изгубљене зараде из става 2. изреке пресуде од 293.390,71 динара. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба тужилце у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад на место ..., као недозвољена. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3554/18 од 05.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда

је потврђена у ставу првом, другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању пред првостепеним судом, допуњеним након отварања расправе пред другостепеним судом, тужила је била запослена код туженог на неодређено време по основу уговора о раду од 01.03.2017. године, у периоду од 01.03.2017. године до 08.03.2017. године где је обављала послове ... . Тужила није потписала наведени уговор о раду, али уз знање и сагласност туженог ступила на рад 01.03.2017. године, због чега ју је тужени електронским путем пријавио на обавезно социјално осигурање. Решењем туженог од 08.03.2017. године, тужили је отказан уговор о раду од 01.03.2017. године позивом на споразум о престанку радног односа од 08.03.2017. године. У образложењу оспореног решења о отказу уговора о раду је наведено да су запослени и послодавац 08.03.2017. године закључили споразум о престанку радног односа којим је одређено да запосленом радни однос престаје истог дана 08.03.2017. године. Споразум о престанку радног односа од 08.03.2017. године потписао је само тужени док тужила споразум није потписала. Тужени није обавестио тужилу о последицама до којих долази у остваривању права у случају незаспослености. Тужила је одјављена са обавезног социјалног осигурања са даном 08.03.2017. године. Висина потраживања тужиле је утврђена вештачењем.

Полазећи од наведеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови усвојили као основан захтев тужиле када су утврдили да је решења о отказу уговора о раду незаконито, позивом на члан 177. Закона о раду.

Ревизијом се неосновано оспорава правилност примене материјалног права. Чланом 177. Закона о раду ("Сл. гласник РС", бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), који је био на снази у време доношења решења о споразумном престанку радног односа, прописано је да радни однос може да престане на основу писменог споразума послодавца и запосленог (став 1). Наиме, наведеном законском одредбом је изричито прописан захтев писане форме споразума о престанку радног односа као услов његове пуноважности. Споразум мора бити сачињен у писаној форми у виду једног или два акта - писани предлог запосленог и писано прихватање тог предлога од стране послодавца и обавезно потписан као воља две стране да до престанка радног односа дође. То практично значи да се споразум о престанку радног односа сматра закљученим када је, у присуству претходно постигнуте усмене сагласности у погледу његове садржине, написан и потписан од стране запосленог и послодавца. Самим тим,

супротно наводима ревизије, пређутно или изричито усмено саглашавање са споразумом једне од страна споразума уколико није оснажено формом која је услов његове пуноважности нема правно дејство. Исто тако ни усмено постигнут споразум запосленог и послодавца о престанку радног односа не може бити пуноважан основ за престанак радног односа запосленог по том основу.

Имајући у виду наведено, правилно су нижестепени судови закључили да је решење којим је отказан уговор о раду незаконито. Тужилца није потписала текст споразума, па (иако је текст споразума потписан од стране туженог), споразум није закључен на начин како је то Законом (члан 177. став 1.) предвиђено и не производи правно дејство престанка радног односа по том основу.

Код таквог стања, правилно је примењен и члан 191. став 1. Закона о раду, када је обавезан тужени да тужилцу врати на рад, да накнади тужилци штету у виду изгубљене зараде и да јој за исту уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање.

При том, наводи ревизије којима се указује на постојање законих разлога за отказ тужилци уговора о раду у смислу члан 179. Закона, без утицаја су, јер нису законски основ доношења оспореног решења па тиме ни предмет ове правне ставри.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић